

Text > CAROLINE MOWATT (Londres, 1981) és educadora social, militant de les relacions afectives basades en el respecte, la cura i l'equitat. Així mateix, és mare de dues criatures a temps complet i en els breus espais que la vida li regala, escriu tant com pot.

Punt

Al principi era només un punt. Els punts tenen la virtut de l'ambivalència; una no sap si, trets de context, seran un rotund final de paràgraf o de relat, un inici de punts suspensius indecisos que et generin expectativa o bé un començament tímid de línia, de les que dibuixen paraules que creen històries. En qualsevol dels casos, un punt és una declaració d'intencions, com quan en Robert arribava a casa i es posava el pijama a les set, les tardes que en Nil jugava a futbol. M'hi vaig fixar gairebé sense voler, com si hi topés. Estava estirada al llit, en un d'aquests moments que m'agafo, de tant en tant, per recuperar l'alè —alguns en diuen migdiada, però jo no dormo, només necessito estirar-me i respirar el silenci, agafar alenades de sonsònia buida i empassar-me-les. Són els parèntesis necessaris en una casa, amb un contracte a jornada completa, a càrrec de tres criatures. Dos fills i un marit. Vaig alçar la vista i el vaig veure. Un punt negre al bell mig del sostre blanc. Els punts, de tan insignificants i petits, no ens treuen la son, és per això que ja no hi vaig pensar més, fins que un migdia qualsevol, després de fregar els plats i aparellar mitjons, vaig tor-

Els punts, de tan insignificants i petits, no ens treuen la son, és per això que ja no hi vaig pensar més

nar a estirar-me per perdre el món de vista i allà el tenia. Impertèrrit. El punt s'havia convertit en una taca d'humitat, una floridura vestint l'àrea més despallada de la casa. Al cap d'un temps, el sostre esgrogueït semblava acollir-ne una incipient ramificació, de tentacles que es dibuixaven per tot el seu diàmetre, com la tinta diluïda en aigua damunt d'un paper, com el rímel que va lliscar galta avall en forma de llàgrimes negres. El meu rostre transfigurat en un espectacle grotesc de vodevil barat. En Robert va marxar donant un cop de porta. El sopar encara estava per fer. La taca, ara, avança dia a dia la seva colonització del sostre poblat de teranyines. El seu pas és impertorbable i irreversible. Reconec que la seva presència em reconforta, em fa companyia en l'eixordador silenci, estirada en un llit massa gran per a una sola persona.

Al cap d'un temps, el sostre esgrogueït semblava acollir-ne una incipient ramificació, de tentacles que es dibuixaven per tot el seu diàmetre

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > SÒNIA GARCIA RIBOT va néixer el 21 de març de 1975. És una entusiasta de l'art i alumna del taller de joieria de l'Escola Municipal d'Art, amb la professora Imma Viñals.